

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Marts 2020

**Slagtryk - tidsskrift for
digte og prosa**

nr. 2 - 2020

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragssydere

Mads Christian Voss, June Elisabeth
Vinther, Meeto Worre Kronborg Grevsen,
Frederik Appel Olsen, Jaan Henrik Grøn-
vald Jensen, Thea Efferbach, Henriette
Houth

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen
Thomas Glud
Kasper Knudsen Muusholm
Christine Lind Ditlevsen
Asta Broe Borch

Forsidekuratorer

Kirstine Autzen
Lea Fløe Christensen

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/20-03/>

Udgivet af Kronstork

Sponsor Vild Maskine

ISSN

1904-8165

Opsætning

Asta Broe Borch

Forside

Asbjørn Sand

Mads Christian Voss

Kirk Delta S1

Kirk Delta S1 ringer og vækker mig. Hvordan skal jeg kunne sove igennem i den støj? Telefonen ringer fra gamle dage et sted og vibrerer i minderne lagret i kroppens nerver og skubber dem op til ørene. Så vågner jeg, og siger tak gud for, at det bare var en drøm, og jeg siger fuck dig gud for at minde mig om, at det skete. Og det skete. Og det skete så tit, at Kirk Delta S1 ringede. Altid omkring aftensmaden, hvor lærerne vidste, at vi var hjemme, og hvor vi sad fire mennesker om et bord, og hvor min storebror smilede sadistisk til mig. Han kan lave sine lektier, men han kan ikke holde sin kæft, når jeg beder ham om det. Og det var altid lærerne, der ringede på det tidspunkt, for Bedstemor ringede aldrig midt i maden. I start 00'erne ringede man ikke mellem klokken 18 og 19. Mors veninder ville heller ikke ringe på det tidspunkt. De ringede først, når far så fjernsyn og mor havde taget af bordet, og de havde spist i deres egne hjem. Ellers ringede hun til dem, men aldrig før 19.30. Jeg husker, at hun tog taburetten fra køkkenet og placerede den foran Kirk Delta S1. Jeg husker det aftagelige stykke plastic, som gjorde, at vores var grå og gul, imens Frederik fra klassen havde en grå og rød Kirke Delta S1. Jeg ved ikke engang, hvad min telefon i dag hedder. Det er en OnePlus og et nummer i rækken. Det er sådan noget barndommen husker, fordi Kirk Delta S1 var the messenger, and don't shoot the messenger. Og ret beset skød jeg den ikke, jeg torturede den til døde. Mor og far snakkede om en håndholdt, og jeg greb chancen og slog Kirk Delta S1 ihjel ved at trykke 1-knappen ind under det gule plastic, så den satte sig fast, og den skreg, og et ar af 1-taller løb hen over displayet, indtil arret fyldte det hele og begyndte at skubbe de gamle 1-taller tilbage ind i displayet, imens nye kom frem i højre side. Lyden af at slå noget ihjel, før det slår dig ihjel, er en god lyd, og tanken om aldrig igen at skulle høre Kirk Delta S1 larme var mums. Far blev rasende, rev stikket ud, og satte det aldrig i igen. Jeg husker: Lyden fra Kirk Delta S1 ramte mig midt i maden og fik det til at synke dybt ned i kadaveret på mig, og al lyst til at spise flere frikadeller eller kartofler eller whatever forsvandt. Far rejste sig, og jeg afsøgte muligheder for at stikke af, men det ville kun gøre alting værre, og jeg kunne jo være heldig med, at det var forkert nummer, men jeg var aldrig heldig. Far sagde sit navn, lyttede intenst og kiggede ned i Kirk Delta S1; sin sladre-hank. "A hva har han gjort?" sagde han og slog mig med blikket, og mor kiggede på min bror, og han sukkede, men først efter han havde smilt sadistisk til mig, og så placerede han teatralisk kniven og gaflen på tallerkenen, søgte mit blik, fangede det og rullede øjnene om i nakken. Mor tog de tomme fade med ud i køkkenet. Min bror gik efter hende og lukkede døren. Far strakte armen ud mod mig og pegede fingeren i jorden. Det betød, at jeg skulle blive siddende.

Jeg vidste jo for helvede godt, hvad jeg havde gjort, og jeg vidste jo for helvede godt, at det var forkert. Jeg kan ikke huske opkaldene fra hinanden. De er bare blevet til en sum, der samler sig i ét minde. Måske var det dengang, jeg havde stukket Sandra i armen med en blyant, og hendes mor var bekymret for, at hun fik blodforgiftning og skulle dø på stedet. Eller dengang jeg kastede en passer tværs igennem klasselokalet og ramte Frederiks ankel, så den bare hang og dinglede i akillessenen. Dengang troede jeg faktisk, at jeg skulle slippe, fordi han gik til modangreb og slog mig hårdt på øret med knyttet hånd. Der blev sjældent ringet hjem, når der var slåskamp, fordi lærerne kunne tage fejl i, hvad der var rigtigt og forkert, og de ville ikke anklage nogen for noget, hvis der lå noget bag, som de ikke kunne finde frem til. Men når det var klart for alle og enhver, at handlingen var forkert, selv for mig; ja, så blev der ringet til Kirk Delta S1.

FIFA

Han skal kunne løbe hurtigere, og derfor er det vigtigt, at jeg træner så meget som muligt og får A i alle øvelser. Så bliver han hurtigt bedre. Man kan have to træningspas mellem hver kamp, og det skal jeg gennemføre til A, ingen simuleringer, ellers kommer det til at tage en krig. Lige nu spiller jeg i FC Nordsjælland, men det er ikke selvvalgt. Jeg startede i Roma, fordi Roma ikke? Men det var umuligt at starte inde; heldigt at jeg overhovedet fik lov til at sidde på bænken, når jeg havde 63 i total, imens flere reserver havde over 70. Men det er nok sådan, de gør. De giver mig en lille mulighed. Jeg blev skiftet ind med 18 minutter tilbage af den første kamp og havde ikke en chance. Jeg fik bare spillet bolden lidt rundt og forsøgte mig med et indlæg (trykkede firkant), som min spiller slet ikke havde niveau til at placere ordenligt. Den blev clearret, og det var egentlig det, der skete i den kamp for mig. Efter kampen var der et bud fra FC Nordsjælland. De ville hente mig på en lejeaftale resten af sæsonen, og jeg sagde ja. Jeg vidste ikke, hvad alternativet var. Ville der komme andre bud, ellers skulle jeg måske bare træne i Roma resten af sæsonen uden at spille? Øvelserne har sin egen logik. Jeg tvivler på, at det er sådan, de træner i virkeligheden. En masse kegler og oppustelige remedier fordelt på banen. Det tager tit ét eller to forsøg at forstå øvelsen, derfra er det bare at følge instrukserne, og vigtigst; score mål, det giver flest point. Det er dog ikke i alle øvelser, at der står en målmand. Her skal man bare skyde (trykke rund) og ramme nogle papkasser eller nogle metalskiver, der hænger i overlæggen. Lyden, der kommer ud af højtalerne, når man rammer kasserne eller skiven, er lyden af succes. Og pointene, der lyser grønt på skærmen, giver god dopamin. Men det er ikke, fordi jeg som sådan er glad for at lykkes med øvelserne. Glæden tager i hvert fald hurtigt af. Øvelserne er et nødvendigt onde. Det er værre, hvis jeg mislykkes, så har det været spild af tid. Det vigtigste er, at jeg får A, så jeg kan stige; helst i pace. Jeg vil gerne, at han er hurtig, så en offensiv midt kan spille den i dybden (trykke trekant) til mig. Jeg har med vilje lavet ham noget højere, end jeg er i virkeligheden, så er der lidt mere target man over ham; muligheder for at excellere i hovedspillet. En Lewandowski-type, men med pace, masser af pace.

June Elisabeth Vinther

Pæn pige

Jeg gider ikke at være en pæn pige
en stille pige, en dygtig pige
jeg er større end min krop
jeg vil slås og drikke guldøl
og score din dame og kaste op
i rendestenen under stjernerne
jeg er ikke sat på denne jord for at sulte mig
til en størrelse nul og kun være dit hul
det er fucked at kvinder kun
skal være fuckable
så fuck dig fuckboi
jeg vil manspreade mine vinger
udover dit fucking ansigt
og flyve gennem glasloftet
jeg vil kneppe mig vej
ind til dit hjerte og din hjerne
med mine ord
for jeg er rendestensglitter
grove penselstrøg
blødende knæ
men jeg er ikke dit fucking trofæ
jeg gider ikke at være en pæn pige
der aldrig skriver et ord
men skriger indvendigt
og med et smil

Meeto Worre Kronborg Grevsen

FORHOLD FLASHBACK 5

kravebenet stikker ud som knage hvor man hænger sin frakke

FORHOLD FLASHBACK 7

din hud lyser op
som et skilt
der siger
tag mig
og put mig i din lomme

Frederik Appel Olsen

Muzeum Iluzji, Kraków, 28. december 2019

Amanda drejer på et håndtag, der får en mindre tromle med billeder på indeni i en større tromle til at snurre. Gennem smalle sprækker i den ydre tromle ser det ud som om en lille mand rider baglæns på et vildsvin. Hun drejer den modsatte vej, og nu rider han forlæns.

Amanda bevæger sine arme foran en hvid væg, hvor en lysopsætning kaster tre forskellige, forskudte skygger: Omridset af hendes hånd bevæger sig i både gul, blå og grøn. Jeg fotograferer hende med min telefon.

Amanda forsøger at samle et puslespil iført briller med indbyggede vinklede spejle, der gør, at hun skal rette hovedet lige frem, hvis hun vil se, hvad hun laver nede på bordet med sine hænder. Hun giver op.

Amanda passerer et guldindrammet billede af et træ på en bakke, der skifter årstid alt efter, hvilken vinkel man ser det fra. Hun passerer det tre eller fire gange, ser træet miste dets blade og få dem tilbage igen. Man kan købe samme billede i museumsshoppen for 80 złoty.

Jeg kan ikke huske, præcis hvem af os der fik idéen om at tage til Polen mellem jul og nytår. Beslutningen udsprang af, at vi ville tage et sted hen, hvor man ikke behøvede at flyve til, men som ikke, igen, var Berlin. Men den fortælling hænger alligevel ikke sammen, for vi endte med at flyve med Norwegian til Krakow, og, endnu værre, med RyanAir hjem. Det ville have taget næsten 20 timer med tog, og 17 med bus. Jeg stemmer på Stockholm næste gang.

Til gengæld har det vist sig, at Kraków er en perfekt by til vores behov. Den er lille og smuk, den har masser af barer og caféer, hvor vi kan drikke og spille kort og tungekysse. Vi shopper efter nytårsoutfits i genbrugsbutikkerne i det gamle jødiske kvarter. Jeg har købt en plysset hat, som jeg ved, at jeg aldrig kommer til at bruge. Amanda ser godt ud i alt, hun prøver. Et sted tager ekspedienten et billede af hende i en lyserød cowboyjakke og lægger det på butikkens Instagram.

Radiatoren i vores AirBnb-lejlighed virker ikke, eller, den virker for meget: termostaten lader til at sidde fast på maksimum. Og der er ingen gardiner for lejlighedens eneste vinduesparti, kun udvendige skodder, som vi må rulle ned for ikke at være til frit skue for en mellemstor offentlig parkeringsplads.

Skodderne totalmørklægger den lille kogende lejlighed, hvor vi hver nat sover med en enkelt dyne på en hård sovesofa indtil omkring 12 om eftermiddagen, helt uden for tid og sted.

Lejligheden er ikke indrettet til at bo i permanent. Den har udelukkende møbler fra Ikea, tomme reoler og kommoder, ingen viskestykker, et tv uden kanaler, en væglampe uden pære i, som stadig har prismærke på. Over sovesofaen hænger et billede af en skyline, som jeg først tænker er Shanghais på grund af det karakteristiske Oriental Pearl Tower. Men ved nærmere inspektion ser jeg, at det er en blanding af mange forskellige storbyers trademark-tårne: Empire State Building, Petronas Towers, Londons finansgurk "the Gherkin" optræder to forskellige steder. Ingen Frelserkirker, ingen Rundetårne. Umiddelbart ingen Warszawa-betonblokke.

Nabolejlighederne bliver tydeligvis også udlejet til turister, sikkert af den samme vært. Ingen polakker bor på denne attraktive adresse. Endnu et rejseetisk fuck-up fra vores side.

Jeg stemmer på et fornemt hotel i Gamla Stan næste gang. Et sted med morgenmadsbuffet og gode lønforhold for personalet.

Det er en helt ny oplevelse at elske i totalt mørke. Jeg ved ikke, om jeg skal lukke øjnene eller have dem åbne. Det er det samme og alligevel ikke det samme, som at vade ud i et hav, der har nøjagtig samme temperatur som luften. Jeg bevæger mine hænder rundt på Amandas krop med både selvsikkerhed og forundring. Jeg rører ved hende på samme måde, men alligevel mere opmærksomt. Det er svært at forklare. Hendes svedige huds blødhed trænger ind i min svedige huds blødhed på en grænsebrydende måde, som at blive opløst og nedbrudt i en kop kaffe og elske det, nyde hvordan koffeinen og varmen opløfter og opløser cellerne.

I morges fortalte hun mig, at hun ville kunne kende min krop med det samme i et mørklagt rum fyldt med nøgne mandekroppe. Jeg er 99% sikker på, at jeg også ville kunne genkende hendes i en lignende situation. Identificere hende med hænderne, og tungen. Men dette museum med optiske illusioner bringer mig i tvivl om selv det, jeg er allermest sikker på. Det skærer et procentpoint eller to af min selvsikkerhed at tage billeder af Amanda, mens hun sidder sammenkrøbet på en trick-stol, der får hende til at se ud som om, hun er mindre end en kat.

Amanda forsøger at åbne glasdøren til en lille have med kunstgræs, hvor vand fosser uforklarligt fra to vandhaner, der svæver frit i luften. Døren er låst, og vi opdager nu, at der står DO NOT ENTER MAGIC GARDEN på et bredt klistermærke på glasset.

Vi tager en selfie foran haven. Senere på dagen opdager jeg, at billedet blev sløret. Jeg forsøger ikke at tillægge det nogen betydning.

DTU Kemiteknik, lokale 130F, 20. januar 2020

En fugl er lige fløjet ind i ruden henne ved Evas plads. Jeg var den eneste, der så den komme, fra min egen plads ved siden af hendes, men jeg reagerede ikke hurtigt nok til at advare min kollega. Eva skreg, da hun hørte den stumpe lyd en meters penge fra sit hoved, og hun er stadig rystet, men kan også grine lidt ad det.

Jeg går hen til vinduet og ser ned på asfalten, hvor en fed due står og sunder sig. Nogle af halefjerene er blevet skæve. Små stumper af fjer daler langsomt nedad fra vinduet som grålige snefnug. Eller askerester fra et beskedent vulkanudbrud.

– Den er ok, tror jeg, siger jeg.

– Sådan er det tit, når der er blevet opført en ny bygning, har jeg læst, siger Lonnie.

– Fuglene er ikke vant til, at de ikke kan flyve dér. Og så smadrer de ind i bygningerne og dør. Da de byggede Bella Sky ude i Ørestaden var der et kæmpe antal fuglekonger, der måtte lade livet. Det er da lidt trist at tænke på. Danmarks mindste fugl mod Danmarks højeste bygning. Det er feje hold.

– Måske havde den suicidal tendencies, siger Meile, mens hun bouncer lystigt op og ned på sin ergonomiske hoppestol.

Nu forsøger duen at lette. Den flyver 5-10 meter tæt ved jorden og lander så igen, står stille.

Jeg vender mig om mod mine kollegaer.

– Man bliver også nødt til at overveje: Hvad var den fugls plan? Hvad hvis der ikke havde været glas imellem den og Eva, som den jo må have troet, at der ikke var? Hvad er dens udestående med Eva?

Meile og Lonnie ler, Eva ser forvirret på mig.

– Hvad er dit udestående med fuglen, Eva? spørger jeg og forsøger at lyde som en skrap forhørsleder.

Hun ignorerer mit, indrømmet, ret latterlige spørgsmål og vender sig i stedet mod Lonnie:

– Jeg tror altså ikke, at Bella Sky er Danmarks højeste bygning. Jeg tror det er Storebæltsbroen.

– Den tæller ikke. Det er en bro.

– Hvorfor tæller broer ikke?

– Jeg snakker om højhuse og tårne og sådan.

– Der tror jeg stadig ikke, det er Bella Sky. Det er sikker ikke engang på top 10.

Meile bryder ind:

– Det kan vi hurtigt afgøre!

Hun googler ”højeste bygning danmark” og kommer ind på Wikipedia-siden ”Højeste bygningsværker i Danmark”, der rummer flere forskellige listekategorier.

– Se, Bella Sky ligger nummer 11 af de ”højeste etageejendomme” med 76,5 meter. Herlev Hospital er det højeste, 120 meter. Storebæltsbroen er ”højeste infrastruktur” med 254 meter, efterfulgt af Esbjergværkets skorsten, og ...

– Ja, tak, så har vi hørt det, siger Lonnie.

– Men fuglekongen er i hvert fald den mindste fugl.

– Gad vide hvor DTU Kemitekniks bygning 228A er strøget ind på den liste. Måske som nummer 4.508? siger jeg og sætter mig tilbage på min plads.

Meile, stadig bouncende, sætter Harry Styles’ ”Watermelon Sugar” på de små computershøjtalere for fjerde gang i dag, og skruer op. Jeg klikker mig ind i den Power Point til institutdirektørens fremlæggelse, som jeg er ved at oversætte fra engelsk til dansk, men går hurtigt i stå ved den kemitekniske term ”P450 monooxygenases”.

Jeg spotter en fugl højt på himlen uden for, men det er ikke sikkert, at det er den samme. Det er højst sandsynligt en anden. Den er i hvert fald for stor til at være en fuglekonge. Det kunne være en grip.

Jeg går på Facebook og skriver til Amanda, at jeg tror, jeg har set en grip, men at hun ikke skal være bekymret. Det er ikke mig, den er ude efter, tror jeg.

Jeg ved, at jeg ikke får lavet noget, før hun svarer.

Jeg kigger ud igen og kan ikke længere se fuglen på himlen. Det kan jo være, tænker jeg, at det, den i virkeligheden er ude efter, er lidt af det lækre P450 monooxygenases. Hvem er ikke det, disse dage?

FUGLEN, foran indgangen til DTU Kemitekniks bygning 228A, Kongens Lyngby, 20. januar 2020

Menneskene er lykkedes med at opføre en slags usynligt kraftfelt. Dummere er de altså heller ikke. De vil kunne holde stand for en tid på denne måde, men ikke for evigt. På et tidspunkt vil de blive nødt til at slå kraftfeltet fra – også mennesker har brug for frisk luft, for oxygen. Det er kun visse skaldyr og gopler og planktonarter, som lever i undertrykkende mørke på ekstreme dybder, der ikke har brug for luft og lys. Når den tid kommer, indkalder jeg mine søskende. Så river vi håret af menneskene og kradser deres øjne ud, bedst som de tror, at de bare skal sidde på deres fjerløse gumpe og skrive e-mails.

Jaan Henrik Grønvald Jensen

Uden titel

I næsten fortættet godmørke
granerne altid bygger løs på
befinder sig i, henligger hval-
skeletterne. de slumrer. grene
bukker sig op som et brystburs
bare knogler. i soliver

afspejler det død, men er
at kravle ind i kadaveret og udgøre et hjerte, levende
-gøre igen og svømme med hvalerne
på engdraget

ligesom at ville bevæge sig
langsomt i grunde havområder
hvor bundgarnspælene står
som gamle træer. venter

Henad februar skete der et vejrligt forudgreb
snegækker, kirsebærblomster, og dybt i traierne
stod han, havde smøget ærmerne op og holdt under
-armen ind til askebarken for at lure lighed,
blod. *jeg er stærkere i din nærhed, rodet, indædt*
til

lagde pandebrasken mod barken, følte puls, sagde
hen for sig, *det længes jeg efter at sige til dig*

Thea Efferbach

Vidder

Ved sted. Har hørt sted. Under indenfor, frosne skove. Frosne indeni. Træerne væske frost. Hør dammen hviske, dammen fordøjer sig. Det drøje som en dom: et udsagn formet som perler. Galde i blod. Natten sker med noget andet. Et tæppe elsker som mørke. Og vandet brænder. Hør tægernes munde suger regn fra øjenæbler. Og vandet brænder. Cirkel? Ikke nu. Blændes, brænder. Ikke nu. Ikke nu. Ikke nu. Nu. Alle fingre gyldige som våben. Skræmme som ikke for skyld. Vandet brænder, vandet brænder duernes flugt.

Viddernes stille snorken samler sig i et bær. Tæppet er kort, mørkt. Strækkes til ukendelighed uden at være foruden. Plet i neon. Autonomierne angriber. Vi kravler langs bygningernes stemmer. Med den samme styrke, vi er her. Og nætterne flagrer i vinden og vinden hvisker navne. Måne. I buskene en duft af hovedbund. Det styrker ryggraden at blotlægge, så miderne søger. Trods i os. Plantesavl gør sig selv en retning værdig; du gransker smukkeste grønblå, slibrige kravler os vores hjerte. Løs væg. Jeg uden for ruden. Ruden bøjer varmen ræd. Klagen i stemmen som stilk i væde. Alt hvad der forekommer de våde, trætte timer. Jeg blævrer i grus. Jeg gør naturlig. Er det nattens lemning? Hvisker etager, hvisk jer! Grundvandet som dis i lejligheden. Overgrebet må bære os.

I er udenfor stilheden. Brændenælder erstatter fjer i puder. Hvis du ligger helt stille og lyset kommer grædende ind i stuen. Der går flere sår. Hvilket sted gør os mere end overgangen. Dermed ødelæggelsen. Jo, jo. Nej ikke helt – pas på jeres børn. Jeres munde graver i luften, jeres nylonsporer. Det var det! Og! Grusflimmer, en buket tænder. Lidt sæd vælder op i øjet, branden. Jeres landskab er kroppe. Jeres døde evige, jeres knuste rovdyrepoke. En klar idé om at klippe havet til små stykker gelé. Vi er i væggene, gået i ét; gået.

Henriette Houth

Hjulspor

Der går en vej ind i skoven, to hjulspor, som lige passer til en bil.

Foreløbig virker den ret kedelig, skoven, bare den lange, lige vej omgivet af grantræer på begge sider. Helt anderledes end skoven omkring rutsjebanevejen eller nogen af de andre steder, far plejer at tage os med hen.

I dag er det bare ham og mig. Vi er næsten lige kørt fra Gjerrild Kirke, hvor vi gik tur på kirkegården og også var inde i kirken og se på malerierne på væggene.

Måske er vi kørt forkert? Men det er vi ikke, siger far. Hans stemme omme fra forsædet lyder rolig, sikker.

Eller måske starter den rigtige skov først længere inde. Ja, tænker jeg, mens vi bumper videre ad hjulsporene, sådan må det være, det her er bare en slags indkørsel, far er ude på at overraske mig.

Men så standser han bilen. For at ordne et eller andet, tror jeg først, eller finde noget i handskerummet. Men nej, vi er standset rigtigt, det er her vi skal ud at gå tur.

Luften er stille og fugtig. Vi står i græsrabatten ved siden af bilen. Der er også en smal stribe græs i midten, mellem de to hjulspor. Ellers ikke andet end grantræer. Uanset hvor man kigger hen, forude, bagude og til begge sider: række efter række af grantræer, knejsende som et tavst, mørkt kor under den grå himmel.

Jeg kan heller ikke se nogen stier nogen steder. Skal vi så bare gå på den her kedelige vej?

Far siger, at man sagtens kan gå tur mellem træerne, selvom der ikke er nogen sti. Jeg kan bare begynde at gå, siger han, han skal lige have noget i bagagerummet, så kommer han.

Grenene starter først et stykke oppe ad stammerne. Der er ingen buske eller krat, så det er sådan set rigtigt nok, man kan godt gå her, selvom der ingen sti er.

Far står stadig henne ved bilen. Gå bare, råber han, jeg kommer lige om lidt.

Det brune grannåletæppe fjedrer sjovt under fødderne, mens jeg bevæger mig ind mellem træerne med en svagt prikkende fornemmelse i ryggen. Nu og da svirper en gren over min kind. Jeg kan virkelig ikke se, hvad sjovt der skulle være ved den her skov. Her er bare træer over det hele.

Men så, et stykke inde, får jeg øje på et spindelvæv. Det hænger pludselig foran mig, glitrende spændt ud mellem et par af de nederste grene.

Prøv at kom' og se, far! råber jeg ud mod bilen. Han står stadig omme ved bagagerummet. Kun toppen af hans hoved et synlig over kanten af bagsmækken. En flig af hans jakke.

Sådan her har jeg aldrig set et spindelvæv før. Så funklende, næsten selvlysende. Det ligner noget fra et eventyr. Et feagtigt bygværk svævende i luften mellem det alleryderste af grannålenes spidser.

Jeg begynder at gå lidt videre, men ved ikke hvilken retning far har tænkt sig vi skal gå i. Grantræerne fortsætter forskelsløst til alle sider. Han står stadig ude ved bilen, men bagsmækken er lukket nu, hans arme hænger ned langs siderne.

Kommer du ikke, far?

Men nu skal vi vist alligevel ikke gå tur. Er det det, han siger derude? Han er på vej rundt om bilen. "... hjem," hører jeg. "Vi kører nu ..."

Jeg skynder mig at vende om, han har allerede åbnet døren til førersædet, det virker som om vi pludselig har travlt. Måske er han alligevel også kommet frem til, at det er en mærkelig skov at gå tur i. Jeg kan se hans ansigt hen over taget på bilen, se munden bevæge sig, men hans stemme har svært ved at trænge ind mellem træerne.

Jeg småløber, så godt det lader sig gøre på den gyngende grannålebund, ind og ud mellem grene og stammer.

Far står og venter ved den åbne bildør. Forsædet er vippet frem, så jeg kan kravle ind. Lidt efter bakker vi ud af skoven.

Redaktionelt

Ved redaktør Christine Lind Ditlevsen

Virusdigte

I denne udmattende tid, hvor vi kun kan søge mod os selv og ikke hinanden, er digtet en nøgle til at forstå vores tid.

Morten Søndergaard skriver i digtet VI RUS (uddrag):

Nogen har spist en flagermus i Kina/ og den lille bløde, lodne krop ændrede verden. / Dette er ikke verdens ende, men måske/ er det på tide at give den tilbage til flagermusene.

Virus er det ord, der ligger på alles læber, virus er det spørgsmålstejn, der fylder vores ansigt i spejlet. Virus er det modsatte af Horus, guden, der personificerede orden, lys og civilisation.

Klaus Høeck skriver i digtet CORONA (uddrag):

på en eller an/den mærkværdig måde ved/jeg noget om vi//rus (vira) fordi/min tidlige digtning er/gennemsyret af//computervirus/se tredjeversene i/mine sonetter

Forstår vi til bunds, hvad en virus er? Forstår vi, hvad et digt er? For tyve år siden spurgte filminstruktør Claus Bohm 10 digtere i filmen DIGTER, hvad en digter er, hvad skønhed er, hvad et digt er.

Nicolaj Stochholm mente, at digtet kan rykke rundt på de knogler, vi har, fordi det er sprog. Fordi mennesker består af sprog.

Ja, poesi er en fysisk oplevelse, et spørgsmål om tillid og tro, sagde Naja Maria Aidt.

Morten Søndergaard sagde, at der i digtskrivning ligger et stort ønske om at forsvinde. At digtet er en skønhed, der udsletter jeget.

For Katrine Marie Guldager var digtet det, der ikke har nået hovedet endnu – men hænderne. At skabe kunst, sagde Lene Henningen, er at udvise ærbødighed over for livet. Fordi der ikke findes liv uden lidelse.

Jeg synes, at digte skal være en virus, der spreder deres hovedløse skønhed, fysik, ærbødighed overalt og slår en sprække ind til evigheden.

Indholdsfortegnelse

Forside af Asbjørn Sand

Mads Christian Voss	Kirk Delta S1 og FIFA	s. 2-4
June Elisabeth Vinther	Pæn pige	s. 5
Meeto Worre Kronborg Grevsen	FORHOLDSFLASHBACK 5 OG 7	s. 6-7
Frederik Appel Olsen	Tre tekster	s. 8-13
Jaan Henrik Grønvald Jensen	Uden titel	s. 14-15
Thea Efferbach	Vidder	s. 16-18
Henriette Houth	Hjulspor	s. 19-20